04/10/2024

Για πρώτη φορά μετά την αγιοκατάταξή του, τα ιερά λείψανα του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστή εξέρχονται του Αγίου Όρους

/ Αγιορείτικα

Για πρώτη φορά πραγματοποιείται η έξοδος των χαριτοβρύτων ιερών Λειψάνων του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστή μετά την αγιοκατάταξή του από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου στις 9 Μαρτίου 2020. Την Κυριακή 6 Οκτωβρίου 2024, στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου (Δήμου Αγίου Δημητρίου), στις 18:00 θα γίνει πανηγυρική υποδοχή από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμο, των ιερών Λειψάνων.

Τα ιερά Λείψανα θα κομίσει στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδιου, Γέροντας Εφραίμ. Τα ιερά Λείψανα θα

παραμείνουν στον Ιερό Ναό προς ασπασμό από τους πιστούς έως το πέρας της Αγρυπνίας της **Τετάρτης 9ης Οκτωβρίου. Όλο το πρόγραμμα των Ακολουθιών μπορείτε να το βρείτε: DIMITRIA_2024**

Ο Άγιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής (κατά κόσμον Φραγκίσκος Κόττης) γεννήθηκε το 1897 στις Λεύκες της Πάρου από απλοϊκούς και ευσεβείς γονείς. Ο πατέρας του δεν έζησε πολλά χρόνια και η μητέρα του, άνθρωπος του Θεού, ανέλαβε την προστασία της οικογένειας. Όταν ο Άγιος έφυγε για μοναχός, η μητέρα του είπε ότι, μέσω ενός οράματος που είχε δει, γνώριζε από τη γέννησή του πως ο όσιος είχε έλθει σε αυτήν τη ζωή για μία συγκεκριμένη αποστολή. **Εκοιμήθη στις 15/28 Αυγούστου του 1959.**

Η αναγγελία της αγιοκατάταξης

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ανήγγειλε στις **20 Οκτωβρίου 2019,** ευρισκόμενος στις Καρυές του Αγίου Όρους ότι επίκειται η επίσημη αγιοκατάταξη του Γέροντος Ιωσήφ στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Χριστιανικής Εκκλησίας. Την επόμενη ημέρα και επισκεπτόμενος την Μονή Βατοπαιδίου ο Οικουμενικός Πατριάρχης φανερά συγκινημένος προσκύνησε τα ιερά λείψανα του Γέροντος όταν ο Ηγούμενος Εφραίμ τον ενημέρωσε ότι φυλάσσονται στο ιερό της Μονής.

Λίγους μετά, στις 9 Μαρτίου 2020, η Αγία και η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου αποφάσισε να αναγράψει στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας τον Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή. Η ανακοίνωση της αγιοκατάταξης είχε ως εξής: **“Η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Θρόνου, στο πλαίσιο των τακτικών συνεδριών της για τον μήνα Μάρτιο, ανέγραψε στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας τους μεγάλους πνευματικούς του Αγίου Όρους, Μοναχούς Δανιήλ Κατουνακιώτη και Ιωσήφ Ησυχαστή, και τον Ιερομόναχο Εφραίμ Κατουνακιώτη”.**

Την 31η Αυγούστου του 2020 ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος χοροστάτησε κατά την ακολουθία της τελετής υπογραφής των Πατριαρχικών και Συνοδικών Πράξεων εντάξεως τεσσάρων νέων Αγίων στο εορτολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία πραγματοποιήθηκε στον Πατριαρχικό Ναό. Ο αρχιμανδρίτης Ιωακείμ, τότε Αρχιγραμματέας της Αγίας και Ιεράς Συνόδου και νυν Μητροπολίτης Προύσης, ανέγνωσε τις Πατριαρχικές και Συνοδικές Πράξεις Αγιοκατατάξεως των Οσίων Αγιορειτών Πατέρων, Μοναχού Δανιήλ Κατουνακιώτη, Μοναχού Ιωσήφ Ησυχαστή και Ιερομονάχου Εφραίμ Κατουνακιώτη, καθώς και του Μητροπολίτου Εδέσσης και Πέλλης Καλλινίκου, και ακολούθως ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος και οι Συνοδικοί Αρχιερείς υπέγραψαν τις Πράξεις αυτές στον οικείο Κώδικα του Πατριαρχείου.

Φωτογραφία αρχείου, Οικουμενικό Πατριαρχείο

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος και η πέριξ Αυτού Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όταν προχώρησε στην αγιοκατάταξη του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστή, έγραψε ότι έδωσε αίμα και έλαβε πνεύμα, ενώ μετέδωσε ένθεα παραδείγματα: *«Η γέννησις του ανδρός τούτου υπήρξε προάγγελος, κατά τινα τρόπον, και της κατά την εποχήν μας λαμπράς επανδρώσεως του Αγίου Όρους, καθ᾽ όσον πλειάς μοναζόντων εντός του Αγιωνύμου Όρους ανάγουν την πνευματικήν αυτών πατρότητα εις αυτόν. Αλλά και η αναζωπύρωσις του ησυχαστικού πνεύματος, η αναβίωσις του μοναστικού ιδεώδους και τυπικού εις το περιβόλιον της Παναγίας και εκτός αυτού συνδέεται αρρήκτως μετά της μακαρίας και ευλογημένης προσωπικότητος εκείνου. Ο Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής, «δους αίμα και λαβών πνεύμα», εβίωσε το εθελούσιον και αναίμακτον μαρτύριον της μοναχικής πολιτείας, το οποίον και μετέδωκεν εις τα πνευματικά αυτού τέκνα δια του ενθέου παραδείγματος αυτού.»*

Την μνήμη του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού, για πρώτη φορά επισήμως, εόρτασαν πανηγυρικά στις 16/29 Αυγούστου 2020 στην **Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου** μετά την επίσημη εγγραφή του στις Αγιολογικές Δέλτους από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου την Δευτέρα 9 Μαρτίου 2020. Ανήμερα της εορτής τελέστηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Μητροπολίτου Αδριανουπόλεως κ. Αμφιλοχίου πλαισιούμενος από τον Καθηγούμενο της Ιεράς

Μονής Σίμωνος Πέτρας κ. Ελισαίο, ο οποίος προσήλθε με πολυμελή συνοδεία για να συμμετάσχει στις λατρευτικές συνάξεις προς τιμή του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή, τον Καθηγούμενο της Μονής Γέροντα Εφραίμ Βατοπαιδινό και άλλους αγιορείτες πατέρες και κληρικούς από την Ελλάδα.

Κατά τη διάρκεια της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας, ο Καθηγούμενος της Μονής Σίμωνος Πέτρας Ελισσαίος ανέγνωσε την Πατριαρχική και Συνοδική πράξη της Αγιοκατατάξεως.

Ντοκιμαντέρ: Άγιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής

Η συγκλονιστική ιστορία του ασκητού του Αγίου Όρους, Γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστή. Στο ντοκιμαντέρ περιγράφονται οι ασκητικοί του αγώνες στα ερημικότερα μέρη του Αγίου Όρους του Άθωνος. Η ταινία γίνεται μοναδική, γιατί όλη η ζωή του ασκητού δραματοποιείται με μεγάλη ακρίβεια και λεπτομέρεια, από τον Χολυγουντιανό ηθοποιό Jonathan Jackson (βραβευμένο με 5 EMMY). Είναι η πρώτη φορά που ο κινηματογραφικός φακός καταγράφει την κρυμμένη ασκητική ζωή των μοναχών του Αγίου Όρους.

Πατήστε στην εικόνα για μεταβείτε στο περιεχόμενο:

Σύντομος βίος του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή (1897-1959)

Το έτος 1897 γεννήθηκε στις Λεύκες του μικρού Κυκλαδίτικου νησιού της Πάρου από φτωχούς, απλοϊκούς και ευσεβείς γονείς, τον Γεώργιο και την Μαρία. Ο

πατέρας του δεν έζησε αρκετά και η μητέρα ανέλαβε την προστασία της οικογένειας. Η μητέρα του ήταν πραγματικά άνθρωπος του Θεού, ευλογημένη ψυχή με απλότητα που συχνά έβλεπε υπερφυσικά φαινόμενα στη ζωή της.

Όταν ο Γέροντας έφυγε για μοναχός η μητέρα του είπε στους δικούς της ότι το γνώριζε από τη γέννησή του. Διηγήθηκε το εξής: «Όταν γέννησα τον Φραγκίσκο μου (αυτό ήταν το κοσμικό όνομά του) και ήμου-να ακόμη στο κρεββάτι με το μωρό δίπλα μου άνοιξε η στέγη και ένας φτερωτός νέος που έλαμπε άρχισε να ξεσκεπάζει το μωρό με πρόθεση να το πάρει. Όταν διαμαρτυρήθηκα, μου είπε ότι γι' αυτό ήρθε και αυτή είναι η "απόφαση". Μου έδειξε σε ένα σημειωματάριο, γραμμένη μια εντολή, ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάρει το μικρό. Όταν αντιστάθηκα, ο Άγ-γε-λος μου έδωσε ένα πολύτιμο κόσμημα σε σχήμα σταυρού και μου πήρε το μωρό». Από τότε πίστευε ότι κάποτε ο Φραγκίσκος θα ακολουθούσε τον Χριστό.

Ο Γέροντας ως την εφηβική του ηλικία παρέμεινε στο χωριό του και βοηθούσε την μητέρα του στις διάφορες εργασίες του σπιτιού. Μετά έφυγε στον Πειραιά, εργαζόταν στο Λαύριο ως μικροέμπορος, ώσπου πήγε να υπηρετήσει στο ναυτικό. Στην ηλικία των εικοσιτριών ετών είχε κέντρο των κινήσεών του την Αθήνα. Άρχισε να μελετά πατερικά βιβλία και τον εντυπωσίαζε η ζωή των αυστηρών ασκητών. Μεγάλη ώθηση προς τον μοναχισμό του έδωσε το εξής όνειρο: «Ένα βράδυ είδα στον ύπνο μου ότι περνούσα έξω από τα ανάκτορα και αμέσως με πήραν δυο αξιωματικοί της ανακτορικής φρουράς και με ανέβασαν στο παλάτι. Δεν κατάλαβα τον λόγο και διαμαρτυρήθηκα. Τότε μου αποκρίθηκαν με καλοσύνη να μη φοβούμαι, αλλά να ανέβω, γιατί είναι θέλημα του Βασιλέως. Ανεβήκαμε σε

ένα πολύ υπέροχο ανάκτορο, ανώτερο από κάθε επίγειο, μου φόρεσαν μια ολόλευκη και πολύτιμη στολή και μου είπαν• από εδώ και εμπρός θα υπηρετείς εδώ, και με πήραν να προσκυνήσω τον Βασιλέα.
Ξύπνησα αμέσως και αυτά που είδα και άκουσα χαράχθηκαν τόσο πολύ μέσα μου, ώστε δεν μπορούσα να κάνω η να σκεφτώ τίποτε άλλο. Σταμάτησα τις εργασίες μου και έμεινα σκεφτικός. Άκουγα ζωντανά μέσα μου να επαναλαμβάνεται διαρκώς εκείνη η εντολή “από τώρα και μπρος θα υπηρετείς εδώ”. Όλη μου η κατάσταση εσωτερικά και εξωτερικά άλλαξε».

Έφευγε από τον θόρυβο της πόλεως και πήγαινε περισσότερο στην Πεντέλη όπου περνούσε ως ασκητής με πολλή νηστεία και αγρυπνία. Κάποτε συνάντησε κάποιον Γέροντα Αγιορείτη μοναχό και αποφάσισε να μεταβεί στον Άθωνα, όπου πίστευε πως θα έβρισκε Πατέρες στα μέτρα εκείνα που διάβαζε στους βίους τους.

Ο πρώτος σταθμός ήταν τα Κατουνάκια. Εκεί ζούσε τότε ο αείμνηστος Γέροντας Δανιήλ, ο ιδρυτής της αδελφότητος των Δανιηλαίων. Ο Γέροντας Δανιήλ ήταν ευλαβής, συνετός, με μεγάλη πείρα της ασκητικής ζωής. Σ’ όλη τη ζωή του έμεναν ζωντανές οι αγαθές εντυπώσεις από την αδελφότητα και τον οσιότατο Γέροντα. Δεν έμεινε όμως μαζί του, αναχώρησε για την Βίγλα, πλησιέστερα προς την Μονή της Μεγίστης Λαύρας, γιατί αγαπούσε την ησυχαστική ζωή.

Φιλοξενήθηκε από έναν Γέροντα αλλά δεν αναπαύθηκε, γιατί δεν βρήκε αυτό που ζητούσε. Αποσυρόταν σε ένα απόμερο τόπο και προσευχόταν παρακαλώντας με δάκρυα τον Θεό να τον βοηθήσει.

«Ζητούσα και έλεγα πως δεν θα φύγω από εκεί, αν δεν μου δείξει το έλεός Του και

αν δεν μου δώσει θάρρος. Απευθυνόμουνα στην Δέσποινά μας και την ικέτευα. Όπως ήμουν εκεί και κοίταζα προς τον Άθωνα, όπου φαινόταν καλά και το μέρος με το εκκλησάκι της Παναγίας μας, σαν να αισθάνθηκα μέσα μου ένα σκίρτημα χαράς. Αμέσως βλέπω μία φωτεινή ακτίνα να βγαίνει από την εκκλησία της Παναγίας και σαν ουράνιο τόξο ήρθε και ακούμπησε επάνω μου. Αμέσως αλλοιώθηκα όλος και ξέχασα τον εαυτό μου. Γέμισα φως μέσα στην καρδία μου, έξω και παντού και δεν αισθανόμουνα αν έχω σώμα. Τότε άρχισε να λέγεται η ευχή μέσα μου τόσο ρυθμικά, που απορούσα, γιατί εγώ δεν προσπαθούσα – μόνο έβλεπα και άκουγα ταυτοχρόνως, και θαύμαζα. Μου φαινόταν ότι είχα δύο εαυτούς, γιατί έβλεπα την εσωτερική μου κατάσταση όλη φως, πνευματική ευωδία και χαρά με αδιάλειπτη την ευχή, αλλά και ολόκληρος ήμουν καλυμμένος από το φως και θαύμαζα το μεγαλείο του θείου ελέους. Αμυδρά, όσο είναι δυνατόν αυτή την ώρα να ελέγξει κάποιος τους λογισμούς του, σκεφτόμουνα ότι αυτή είναι η Χάρις, που παρηγορεί όσους θέλει κατά την Πατερική παράδοση. Δεν γνωρίζω πόσο κράτησε η κατάσταση αυτή, ώσπου το κατάλευκο εκείνο φως αποσύρθηκε πάλι εκεί από όπου προερχόταν. Τότε συνήλθα και είδα ότι ήμουν στον τόπο όπου είχα αρχίσει να προσεύχομαι. Συμπέρανα όμως ότι πέρασε αρκετή ώρα, γιατί πλησίαζε το ηλιοβασίλεμα. Από τότε δεν έφυγε από μέσα μου η κατάσταση αυτή της ευχής. Λεγόταν στην καρδία μου χωρίς κόπο, αλλά δεν είχε την υπερβολική εκείνη ενέργεια που είχε όταν ήρθε την πρώτη φορά».

Από τότε και εξής προσπαθούσε να βρίσκεται διαρκώς σε μέρη ήσυχα, απόκεντρα και κατάλληλα για ησυχία και προσευχή. Έφυγε πια από την Βίγλα και πήγαινε σε διάφορα σπήλαια και μέρη, αγωνιζόμενος να κρατήσει μέσα του την ευχή. Πιο πολύ σύχναζε στο ναΰδριο της Κυρίας μας Θεοτόκου στις παρυφές της κορυφής, από όπου του συνέβη το μεγάλο γεγονός, και καλλιεργούσε με πολλή ακρίβεια την ευχή.

Την ημέρα της εορτής της θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος ανέβηκε στην κορυφή μαζί με τους πατέρες που πήγαν να εορτάσουν. Εκεί συνάντησε τον π. Αρσένιο, τον μετέπειτα αχώριστο σύντροφο και συναγωνιστή του.

Πήγαν μαζί να συμβουλευτούν τον διακριτικό Γέροντα Δανιήλ στα Κατουνάκια, από που και πως να αρχίσουν τον πνευματικό αγώνα τους χωρίς τον κίνδυνο της πλάνης. Ο Γέροντας τους υπέδειξε να μην ξεκινήσουν, αν δεν σφραγίσουν το έργο τους με την ευλογία της υπακοής. «Έχετε Γέροντα; Χωρίς την ευλογία του Γέροντος τίποτε δεν ευδοκιμεί».

Υποτάχθηκαν στον Γέροντα Εφραίμ που είχε την καλύβη του Ευαγγελισμού στα Κατουνάκια. Εκεί ο Γερο-Εφραίμ έκανε μεγαλόσχημο τον Γέροντα Ιωσήφ. Η κουρά του έγινε στο σπήλαιο του Αγίου Αθανασίου. Έπειτα μαζί με τον Γέροντά τους Εφραίμ έφυγαν για τη Σκήτη του Αγίου Βασιλείου για περισσότερη ησυχία και

άσκηση. Μετά την κοίμηση του Γέροντά τους άρχισαν τους μεγάλους ασκητικούς αγώνες. Αμέριμνοι κινούνταν από τόπο σε τόπο, ζούσαν με άσκηση στην κορυφή του Άθωνα και στα γύρω χαμηλότερα μέρη. Ο λόγος που δεν έμεναν μόνιμα κάπου, ήταν γιατί ήθελαν να παραμένουν άγνωστοι στους πολλούς. Τον χειμώνα επέστρεφαν στο καλύβι τους και ησύχαζαν εκεί ως το Πάσχα.

Ο Γέροντας Ιωσήφ δεν υποχωρούσε στην αγωνιστικότητα και ιδίως στην προσπάθεια της ευχής. Ήταν αδιάλλακτα αυστηρός στον εαυτό του έχοντας ως βάση τους κανόνες της φιλοπονίας. Νήστευε πολύ και αγρυπνούσε περισσότερο για να δαμάσει το σώμα και να μαράνει τα πάθη. Έτρωγε κάθε μέρα μόνο 75 γρ. παξιμάδι τρεις ώρες πριν τη δύση του ηλίου. Εργόχειρο δεν έκανε, αν και γνώριζε άριστη ξυλογλυπτική.

Με την εφαρμογή του αγωνιστικού προγράμματος άρχισε ο πόλεμος των σαρκικών παθών. Ο Γέροντας τον αντιμετώπιζε με την θερμότητα του ζήλου, με την ορμή της αθλητικής προθέσεως, με την πείρα της θείας αντιλήψεως και με πρακτικές μεθόδους όπως παρατεταμένη αγρυπνία, περισσότερη δίψα, μακρά ορθοστασία και με ξυλοδαρμό. Όταν στον πόλεμο αυτόν συστελλόταν η Χάρις πολύ βοηθούσε η ανθρώπινη παρηγοριά από γνησίους αδελφούς. Αυτό για τον Γέροντα ήταν πολύ δύσκολο, γιατί η αποφυγή των συναναστροφών χάριν της ησυχίας παρεξηγήθηκε από τους πολλούς που τον θεωρούσαν πλανεμένο, αποκρουστικό, τον ειρωνεύονταν, τον χλεύαζαν και τον απέφευγαν. Η μόνη παρηγοριά ήταν ο πνευματικός παπα-Δανιήλ, που έμενε στο κάθισμα του Αγίου Πέτρου.

Στον πνευματικό πόλεμο είχε πολλές αντιλήψεις της Χάριτος και σε όραμά του άκουσε την Παναγία να του λέει ότι πρέπει να έχει την ελπίδα του σ’ Αυτήν. Έλεγε στους υποτακτικούς του ότι το «ας έχει την ελ-πίδα του σε μένα», ήταν από τότε η μόνιμη παρηγοριά του.

Στο καλύβι τους, στον Άγιο Βασίλειο, έκτισαν ένα μικρό εκκλησάκι στο Γενέσιο του Τιμίου Προδρόμου όταν αποφάσισαν να μην περιφέρονται. Εκεί δέχτηκαν για συνοδία τρεις αδελφούς μεταξύ των οποίων και τον π. Αθανάσιο, τον κατά σάρκα αδελφό του. Έγινε γνωστός πλέον ο Γέροντας και πολλοί πατέρες πήγαιναν να τον συμβουλευτούν.

Η μείωση της αμεριμνίας και ησυχίας τον ανάγκασε τον Ιανουάριο του 1938 να μετακομίσει με τον π. Αρσένιο στις απόκρημνες σπηλιές της Μικράς Αγίας Άννας. Σ’ ένα από τα σπήλαια αυτά υπήρχε και εκκλησία του Τιμίου Προδρόμου. Διαμόρφωσαν εκεί τον χώρο, έκτισαν και μερικά κελλιά και παρέμειναν στο σπήλαιο αυτό έως και το 1947. Στη συνοδία προστέθηκαν νέα μέλη. Ο μακαριστός Γέροντας Ιωσήφ (Βατοπαιδινός), ο παπα-Χαράλαμπος μετέπειτα ηγούμενος της

Μονής Διονυσίου και ο παπα-Εφραίμ ηγούμενος της Μονής Φιλοθέου.

Ούτε η αυστηρότητα του προγράμματος, ούτε οι στερήσεις των απαραίτητων αναγκών, ούτε το απότομο και απαρηγόρητο του τόπου, ούτε οι αναγκαίες αχθοφορίες για την συντήρηση έξι έως επτά ατόμων λύγιζαν την πρόθεση γιατί η θεία Χάρις και το έλεος του Θεού ήταν με τη συνοδία. Όταν όμως τα προβλήματα υγείας έγιναν εμφανέστερα, μια μέρα του Ιουνίου του 1953 λέει ο Γέροντας στον π. Αρσένιο: «Αρσένιε, η παραμονή μας εδώ μου φαίνεται τελείωσε. Τα παιδιά αρρώστησαν. Ποιός θα κοιτάξει τον άλλον; Αυτοί εμάς η εμείς αυτούς;». Αποφάσισε τότε η συνοδία να μετακινηθεί πλησιέστερα προς τη θάλασσα, για λόγους οικονομίας. Ο Γέροντας θυσίασε την προσωπική του ησυχία και γαλήνη για να «οικονομήσει» την αδυναμία των υποτακτικών του. Προτιμήθηκε η Νέα Σκήτη μετά από παρακίνηση του π. Θεοφύλακτου που ήθελε να μείνει με τη συνοδία. Στην αρχή έμειναν οι πατέρες στην καλύβη των Αγίων Αναργύρων. Την προσοχή του Γέροντος τράβηξαν τα εκτός της Σκήτης ερημικά καλύβια, που τότε ήταν ακατοίκητα. Μετά από συνεννόηση με την κυρίαρχη Μονή του Αγίου Παύλου πήρε όλες τις μεμονωμένες καλύβες γύρω από τον πύργο της Σκήτης. Στο κάθε καλύβι έμενε ένας η δύο και μόνο σε ορισμένες ώρες της ημέρας ή στη Λειτουργία μαζεύονταν όλοι μαζί στην καλύβη του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου.

Η επιμονή του Γέροντος να μην υποχωρεί στις προσωπικές του τυπικές διατάξεις και οι κόποι των μετακινήσεων τον κατέβαλαν τελείως. Δύο σοβαρές ασθένειες, η μία μετά την άλλη, έφεραν το τέλος της επίγειας ζωής του. Οι τελευταίες ημέρες του ήταν πολύ οδυνηρές γιατί η προχωρημένη καρδιακή ανεπάρκεια εμπόδιζε την αναπνοή του. Τις τελευταίες σαράντα ημέρες δεν έτρωγε τίποτε• μόνο κοινωνούσε κάθε μέρα.

Κατά την 14η Αυγούστου του 1959 ετοιμαζόταν πολύ και αναλογιζόμενος την επόμενη μέρα, που ήταν η εορτή της Κοιμήσεως, ανυπομονούσε• κάτι περίμενε. Την ημέρα της μνήμης της Κυρίας Θεοτόκου μετέλαβε για τελευταία φορά λέγοντας «εις εφόδιον ζωής αιωνίου». Η Παναγία εκπλήρωσε την υπόσχεσή Της με την τελευταία δωρεά Της, να παραλάβει την ψυχή του την ημέρα της Κοιμήσεώς Της. Αφού έδωσε σε όλους την ευχή του, σήκωσε τα μάτια του ψηλά και έβλεπε επίμονα επί δύο λεπτά περίπου. Κατόπιν γύρισε και γαλήνιος είπε: « **Όλα ετελείωσαν, φεύγω, αναχωρώ, ευλογείτε!**». Και με τις τελευταίες λέξεις έγειρε το κεφάλι του δεξιά, ανοιγόκλεισε δυο-τρεις φορές ήρεμα το στόμα και τα μάτια, και αυτό ήταν. Παρέδωσε την ψυχήν του σε Εκείνον, τον Οποίον πόθησε και υπηρέτησε εκ νεότητος.

Διαβάστε ακόμη:

Νέα έκδοση: “Άγιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής. Βίος - Διδασκαλία”

Ο Όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής τιμάται στη γενέτειρά του